BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı : 29 / 250 Krş. / Siyasi Gazete / 8.8.1977

Y. Erdoğan tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

İkinci MC'yi devirmek için,

Faşizmi mevzilerinden gerilere sürmek için,

Faşizme karşı direniş cephesinde birleşelim!

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Siyasî Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
Yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
6/8/1977

İÇİNDEKİLER

Sola Düşen Görev 3
DİSK'İN «ULUSAL DEMOKRATİK CEPHE» ÇAĞRISI 6
TEP Basın Bürosunun Açıklaması . . 7
Reşat Fuat Baraner (1900 - 1968) . . 8
Makarios Öldü 9
DEVSAN İŞÇİLERİ DİRENİYOR . . 10
TERİMLER - KAVRAMLAR : SİYASAL DEMOKRASİ 12
Şablonculuk ve Birlik Sorunu 13
«BAĞIMSIZ - BLOKSUZ TÜRKİYE SLOGANI» YANLIŞTIR 14
Balyozcu Erim'in İtirafı 16

Okuyucu Köşesi :

ARKADAŞLAR;

Bizler **«Bağımsız Türkiye»**yi kendi bölgemizde dağıtıp doğru devrimci siyasetinin kitle içinde hakim kılınmasına fiilen çalışan devrimcileriz. Çalışmalarımızı sistemli ve disiplinli bir şekilde yürütüyoruz. **«Bağımsız Türkiye»** nin satış eylemini bu şekilde yü rütmemiz sonucunda aşılması ge reken bir çok aşamayı aştık. Halkın önceleri bize karşı duyduğu kuşku, daha sonra çekingenlik, sonra kuşku, sonra merak hep bu tür çalışma sonucu sevgiye dönüştürülebildi. Bu eylemdeki tavrımızla, attığımız slo ganlarla eylemi bir miting hava sına dönüştürebilmemizle gerçek leri gösterebildiğimiz ölçüde ken dimize yakınlaştırabildik, kuşku larını sevgiye dönüştürebildik halkın. Bu sevgi bazen iktidara hakim olanların estirdiği zulüm rüzgârı ve işkenceleri gözyaşı ile karşılayarak bazen ise mevcut düzenin gerçek yüzünün görülmesinin getirdiği kin ve nefretin yoğunlaşarak eylememize katılarak kendini açığa vuruyor. Yoksul halk artık 2. MC'nin de 1. si gibi yoksulluğu, hayat pahalılığını azdıracağını, siyasî ci nayetleri arttıracağını bilmekte. Bu bilinçle bizleri bağırlarına basmaktalar. MC'yi tanıyor artık halkımız.

Buna en iyi örnek geçenlerde şöyle oluştu: 2. MC'nin kuruluşunun yayın organlarında ilân edildiği gün çıktığımız **«Bağımsız Türkiye»**'nin satış eyleminde bir yaşlı kadın bizi ağlıyarak karşıladı. Daha azgınlaşacak zulme, daha da artacak siyasi cinayetlerde kaybedeceği evlatlarına, daha da artacak yoksulluğa, pahalılığa ağladığı belliydi. Besbelli ki bu bozuklukların gözyaşı ile kökü silinemez. Ama yoksul halktan bir ananın bize ve MC'ye karşı tutumuğunu açığa çıkarması açısından düşündürücü bir olay.

Bir amcamız da aynı gün sevinçle karşıladı bizi. Görebiliyordu o ileriyi, bu kahrolası düzenin yerini gerçek demokrasiye bırakacağını, bu düzenin değişeceğini. Amerika'nın, işbirlikçilerinin, ağaların bir gün yok olacağını, gelecek günlerin bizim olduğunu, örgütlenmede atılan her adımın bizi başarıya biraz daha yaklaştırdığını biliyordu o amca. Ve kavgamızın halk düşmanlarına karşı, halkın kavgası olduğunu biliyordu. Onun için hepimizi bir dost şefkatiyle kar şıladı. Onbinlerce dostundan bir kaçını karşıladığını biliyordu.

Sayısız örneklerden yalnızca bu ikisi bize çok şey anlatıyor. Bu iki örnek birlik yolunda mücadelemize hız katsın.

Faşizme Karşı
Omuz Omuza!

Bir Grup
Proleter Devrimci

BAŞYAZI

Sola Düşen Görev

İkinci MC hükümeti güvenoyu aldı. Faşist cephe iktidarı sözcülerinin «MC» hükümeti adından titizlikle kaçınmaları ve birbiri ardından barış çağrılarında bulunmaları taktiklerini değiştirdiklerini, saldırıyı bırakıp uyutma, demokratik güçleri oyalama yöntemine başvurduklarını gösteriyor. Ama öte yandan faşist saldırılar, siyasi cinayetler sürmektedir. 1 Mayıs katliâmının sorumlusu illegal örgütler yerli yerindedir. Faşizmin üniformasız vurucu gücü ülkücüler, komandolar ülke düzeyinde en yoğun bir örgütlenmeye girişmiş bulunuyorlar. Emniyet örgütünün kilit noktaları faşist cephe adamlarının elindedir. Bir taktik davranış olarak barışçı demeçlerle işe başlamış bulunmalarına karşın İkinci MC iktidarı döneminin birincisinden de kanlı olacağını söyleyebiliriz.

İkinci MC'nin kurulması önlenemez miydi? Bizce önlenebilirdi. 5 Haziran seçimlerinden çıkan bu meclis içinde bile AP ile MHP'nin tecrit edilmesi olanağı vardı. Yeterki parlamentoya yansıyan güçler dengesi doğru olarak değerlendirilebilsin ve bu değerlendirmenin gerektirdiği güçten gelme esneklik ve bağımsız hareket yeteneği gösterilebilsin. Teslim etmek gerekir ki hükümet kurma görevi CHP Genel Başkanında iken kendisi bu yeteneği gösterememiştir. Sağ cephe içindeki yarıklar doğru taktiklerle uçurumlara çevrileceğine, tam tersine yanlış tutum ve davranışlarla sağ cephenin birliği kolaylaştırılmıştır.

Egemen çevrelerin isteklerine uygun olarak Türkiye kamuoyu bir ikilem karşısında bırakılmıştır: ya sermaye çevrelerine önemli tavizlerde bulunma zorunluluğu altında zayıf bir CHP azınlık hükümeti, ya da Demirel'in başbakanlığında bir ikinci MC. İç ve dış etkin mihraklar görev Ecevit'te iken onun elini kolunu bağlamayı başarmışlar ve Ecevit de sınırlamaya uymuştur. CHP Genel Başkanı her an kolaylıkla düşürülebilecek bir CHP azınlık hükümetini oluşturma doğrultusunda çalışmalarını sürdürdü ve başarısızlığa uğradı.

Görevi devralırken Cumhurbaşkanının Ecevit'e talimat niteliğindeki yazısı açıktır. Yazıda oldukça açık bir dille bir CHP-MSP koalisyonunun istenmediği belirtilmiştir. Bu istek işbirlikçi sermaye çevrelerinin ve örneğin AET gibi bazı dış mihrakların isteklerine de uygundur. Bu çevre ve mihraklar başından beri MC'ye alternatif olarak bir CHP-AP koalisyonunu savunmuşlardır. Oysa aynı Cumhurbaşkanı görevi Demirele verirken böyle bir sınırlamada bulunmamıştır. Yani Türkiye'nin demokratik güçleri safında bir yeri olan, geçmişinde Kıbrısa ilk çıkartma ve haşhaş ekimi yasağını kaldırma kararları gibi siyasal af girişimi gibi bağımsız hareket etme yeteneğini gösterebilmiş olan bir CHP ile, montajcılığa karşı çıkan, «milli sanayii» savunan, AET üyeliğini sınırlamak isteyen ve CHP-MSP koalisyonu döneminde aynı bağımsız hareket etme yeteneğini bir ölçüde de olsa gösterebilmiş olan bir MSP'nin iktidar ortaklığı kurmalarına izin yok, ama aynı MSP'nin işbirlikçi sermayenin parlamenter politika alanında baş temsilcisi durumunda olan bir AP ile koalisyon kurmasına izin var.

Niçin? Çünkü AP ile ortaklığa girdiği takdirde MSP'nin sağcı yanının ağır basacağı ve bu partinin böylelikle kendisini tüketeceği, oysa aynı MSP'nin CHP ile iktidar ortaklığı kurduğu takdirde bu partinin millici yanının ağır basacağı ve bu ortaklıktan halkın yararına ve işbirlikçi sınıfların zararına bazı karar ve uygulamalar çıkabileceği düşünülmektedir.

CHP - MSP KOALİSYONU BAŞARILI OLMUŞTUR

Bugün çok kimse bu arada bazı sol yazarlar bile sekiz aylık CHP-MSP koalisyonunun başarısız olduğunu, bu koalisyonun işlerliğini kanıtlıyamadığını ileri sürmektedir. Oysa 1974 yılında Ecevit Başbakanlığındaki iktidar, Türkiye çok partili düzene geçeli beri ilk kez, süregelen ABD uyduluğu politikasından farklı bir yol izleme kavrayış ve yürekliliğini gösterebilmiştir. CİA'nın Atina cuntası ve Sampson eliyle tezgahladığı Kıbrıstaki faşist darbeyi etkisiz kılan ilk çıkartma kararı bu dönemde alınmıştır. Sonraki olumsuz

gelişmeler ne olursa olsun bu ilk çıkartma kararı Yunan solu dahil dünya ölçüsünde ilerici güçlerce olumlu karşılanmış olan Türkiye için de bağımsızlıkçı politika doğrultusunda bir hareket idi. Aynı biçimde Amerikan vesayetinin en belirgin bir tezahürü olan haşhaş ekimi yasağı bu dönemde kaldırıldı. Göreli bir can güvenliği bu dönemde sağlanabilmiştir. Siyasi Af bu dönemde gerçekleşti. Eğer o dönemde Türkiye'nin başında bir CHP-MSP koalisyonu değilde bir CHP-AP koalisyonu bulunsaydı, hiç kuşkusuz ne Kıbrıs ne de haşhaş ekimi kararları alınamazdı.

Ecevit'in görev kendisinde iken de, sonraları da bir CHP-MSP koalisyonu üzerinde uzun boylu durmaması yalnızca yanlış bir taktik değildir, bu aynı zamanda özünde başarılı olan kendi sekiz aylık icraatının da bir bakıma inkârıdır. Elbette ki MSP ile ortaklık çetin bir iştir. Bu parti yönetiminin tutarsız söz ve davranışları bir sorun olarak ortadadır. Bu tutarsızlıklar ve çelişkiler MSP'nin ikili karakterinden ileri geliyor. Bu parti çatısı altında her türlü gerici uygulamaya çanak tutan yobazların barındığı bir gerçektir. Ama buna karşın biz hiçbir zaman MSP'yi bir AP ile ya da MHP ile aynı kefeye koymadık.

MSP'NİN İKİLİ KARAKTERİ

MSP'nin orta ve küçük sermaye çevrelerinin aktif temsilciliği yanında, büyük sermaye çevrelerinin bazı kesimleri ile de içli dışlı ilişkileri geliştirdiği bilinmektedir. Ama bugün kesinlikle anlaşılmıştır ki emperyalist tekellerle işbirlikçi büyük sermayenin MSP'ye karşı olan kararlı tepkisi bir gerçektir. «İç ve dış etkin çevreler» Türkiye'ye uyguladıkları emperyalist sömürü politikasında MSP'yi bazı bakımlardan bir engel olarak görmektedirler.

MSP'ye karşı uyanan bu tepkilerde başlıca etken, kuşkusuz, sınırlı olan yatırım kaynaklarının işbirlikçi sermaye dışındaki sermaye gruplarına tahsis edilmesinde bu partinin oynadığı aktif roldür. Ama sadece bu etkenlerle MSP'ye olan tepkileri açıklayamayız. MSP, emperyalistlerin ve işbirlikçilerin kitleleri etkilemede kullandıkları din silahını onların ellerinden almış ve bu silahı yer yer onların ölçüleri ve ekonomik yararları dışında kullanmaya başlamıştır.

Bugün dünyada islami değerleri ideolojik dayanak sayan ve küçük burjuva radikal ölçüler içinde de olsa emperyalizme karşı, ulusal ve halkçı bir politika gütme çabasında olan iktidarlar, hareketler var. Örneğin bir Cezayir var, bir Libya var, bir Filistin Kurtuluş Hareketi var. İslam dünyasında bu büyük akımın, nüfusunun çoğunluğu müslüman olan Türkiye'de yankıları olması ve paralel politik eğilimlerin doğması kaçınılmaz bir şeydir. Açık seçik siyasal örgütlenme biçiminde ifadesini bulmamış olsa da bu politik eğilim Türkiye'de vardır. Ve bunun hiç değilse bir kesimi MSP çatısı altında barınabilmektedir. MSP yönetiminin bazı konularda Türkiye solunun istemlerine paralel düşen istemler ileri sürmesi rastlantı değildir. Bu gerçek göz önünde tutulmadan yapılacak her hesap yanlış çıkacaktır.

Sosyalistler bu gerçeği görmede güçlük çekmezler. Onlar din sorununu bilimsel olarak koyduklarından Feuerbach maddeciliğine, 19. Yüzyıl Fransız anti-klerikalizmine (kısaca din düşmanlığına) düşmezler. Türkiye sosyalistlerinin bu doğru tutumunun, acı deneyler sonucu radikaller, küçük burjuva dönüşümcüleri tarafından da benimsenmesi beklenmelidir.

BU GERÇEĞİ DEĞERLENDİREMEMEME PAHALIYA MAL OLDU

MSP yönetiminin çelişkili beyan ve davranışlarının arkasında yatan bu partinin karma sınıfsal niteliğinin doğru değerlendirilmemesi demokratik güçlere pahalıya mal olmuştur. CHP-MSP koalisyonunu dağılmaya götüren tutum ve davranışların kaynağında hep bu yanlış değerlendirme yatar. Siyasi cinayetleriyle, katliamlarıyla, halk düşmanı politikasıyla iki buçuk yıllık «MC» iktidarının acılarını bu yüzden çektik.

Hükümeti kurma görevi Ecevit'te iken CHP yönetiminin «etkin çevrelere» vermeyi zorunlu bulduğu tavizlerin bizce en zararlısı MSP'ye karşı tutum konusunda olmuştur. İkinci MC kabinesinin çatısı çatılmakta iken Ecevit'in bir CHP-AP koalisyonu önermesi bu çatıyı sağlamlaştıran bir girişimden başka şey olmamıştır. Bu öneri Demirel'i güçlendirmiş ve MSP'yi bir ölüm-kalım tercihi karşısında bırakmıştır.

Şimdi olanlar oldu, ikinci MC güvenoyu aldığına göre parlamenter taktikler alanında yapılacak başka şey kalmamış mıdır? Bizce bu alanda yapılacak çok iş vardır. CHP yönetimi bugün Türkiye'deki sınıf mevzilenmesinin siyasal üst yapıya yansıyışını doğru olarak değerlendirebildiği ve güçten gelen esnekliği «etkin çevrelerin» telkinlerini kulak ardı edebildiği takdirde ikinci MC iktidarı kısa zamanda düşürülebilir.

Biz bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu bilen devrimciler olarak ne CHP'nin ne de MSP'nin ülke sorunlarına emekçi halktan yana köklü, kalıcı çözümler getirebileceği inancında değiliz. Bu, iki partinin sınıf karakteri buna engeldir. Türkiye toplumunu, halkımızın gerçek mutluluğu tadacağı sömürüsüz ve gerçekten demokratik toplum doğrultusunda ilerletecek olan siyasal örgüt, elbette ki işçi sınıfının öncü birliği niteliğindeki gerçek sosyalist parti olacaktır.

Ama faşizme karşı mücadelenin güncellik ve öncelik taşıdığı şu tarihsel anda, parlamenter alanda siyasal iktidar sorununun demokratik güçler açısından tek gerçekçi çözümün CHP-MSP koalisyonu olduğu gözardı edilmek istenmiştir.

Böyle bir parlamenter çözüme ağırlık verilmeyince, Demirel maharetle İkinci MC'yi hortlatmayı başardı.

Ama tarihin yazgısı değişmeyecektir. İkinci MC ile faşist baskılar yoğunlaşsa da, cinayetler, katliamlar artsa da tarihin ölüme mahkum ettiği sömürü ve baskı düzeni, emekçi halkımızın eliyle ortadan kaldırılacak ve gerçekten demokratik adil düzen gene bu halk tarafından kaçınılmaz olarak gerçekleştirilecektir.

FAŞİZMİN BOY HEDEFİ BİZİZ

Yanlış anlaşılmasın, biz, ne kadar güdük olursa olsun, bu burjuva parlamenter olanaklar içinde doğru taktiklerin faşist cephenin geriletilmesine yardımcı olabileceğini savunurken CHP gibi özünde burjuva nitelik taşıyan bir partinin solundaki güçlerden tecrit edilmiş olarak, bu güçlerden bağımsız olarak, taktik konusunda olsun genel siyasal çizgi konusunda olsun ilerici bir yol izliyebileceğini düşünemeyiz. Yani CHP nasıl sağındaki «etkin çevrelerin» telkinlerine kapılarak yanlış taktikleri uygulamaya sürükleniyor ve başarısız girişimlere itiliyorsa, aynı CHP solundaki güçlerin etkisiyle küçük burjuva dönüşümcü sınırlar içinde de olsa doğru taktiklerle kendine göre ilerici ve başarılı bir politikaya yöneltilebilir.

Burada CHP solundaki güçlere, özellikle sosyalist hareketimize önemli görevler düşüyor. Faşizmin asıl hedefi CHP değil sosyalist hareketimiz ve özellikle işçi sınıfının kendisidir. O halde faşizme karşı demokratik cephede yönlendirici rol oynamak bize düşer. Tüm olanaklar seferber edilmeli, tüm demokratik direniş yöntemlerine baş vurulmalıdır. Tek demokratik direniş yöntemi olmamakla birlikte, genel grev bu yöntemlerin en etkinidir. Genel grev demek, üretimin dolayısıyla tüm hayatın durması demektir, böylesine güçlü bir silah ile oynanamaz. Ve böyle bir direniş ancak tüm emekçi halkın anlayabileceği açık seçik demokratik hedeflere yöneltilmedikçe, işçi sınıfı tabanı kitlesiyle bunun zorunluluğuna inandırılmadıkça ve işçi sınıfı dışındaki demokratik güçlerin aktif desteği sağlanmadıkça başarıya ulaştırılamaz. Tabanının bilinç düzeyinin yükselişini kanıtlaması bakımından Türk-İş Genel Başkanının İkinci MC'ye karşı bir genel grevden sözetmesini olumlu karşıladık. Ama elbette ki, Halil Tunç'un amaç olarak gösterdiği CHP-AP koalisyonu işçi sınıfının ve genel olarak tüm emekçilerin çıkarlarına tam ters düşen bir çözümdür. Böyle bir istemle işçileri harekete geçirmenin ve böylesine yığınsal bir eylemi gerçekleştirmenin olanağı yoktur. İşçiler kendi sınıf iç güdüleriyle patronların başından beri önerdiği CHP-AP koalisyonunun kendileri için bir yeni tuzak olduğunu bilmektedirler. O halde istem yalnızca İkinci MC'nin iktidardan düşürülmesi olmalıdır.

DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in «Ulusal Demokratik Cephe» çağrısına gelince: bu çağrı büyük yankılar uyandıran Tunç'un çağrısına bir karşılık niteliğindedir. Ve doğal ki, daha devrimci bir dil ile kaleme alınmıştır. Ama bu öneride de DİSK ileri gelenlerinin sık sık gösterdikleri sekter tutumun yansıdığını görmezlik edemeyiz. «Ulusal Demokratik» sıfatlarına bizim bir itirazımız yoktur. Biz başından beri «Milli Demokratik Devrim» stratejisini savunmuş olan kimseleriz. Ve Türkiye emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunda kaldıkça bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi sosyalizme giden yolda ilk adım olarak gündemde kalacak ve milli demokratik devrim stratejisi geçerli olacaktır. Ama biz faşizme karşı olan demokratik güçler safında sol kanadı oluşturmaktayız. Oysa burada söz konusu olan Türk-İş ve CHP tabanı dahil tüm demokratik güçleri harekete geçirmek, faşizme karşı direniş cephesinde birleştirmektir.

Bizden değişik biçimde yorumlamakla birlikte bir başka çevre de milli yani ulusal demokratik devrimi savunmaktadır. Bu çevreye eğilim gösteren bazı bürokratların DİSK mekanizması içinde önemli kilit noktalarını ellerinde tuttukları bilinir. Ayrıca aynı eğilimdeki bazı demokratik yan kuruluşlar da aynı görüşü benimsemektedirler. DİSK yönetiminin Ulusal Demokratik Cephe

çağrısını bu kuruluşların coşkunlukla desteklemeleri bu yüzdendir. Ama tümünü toplarsak bu eğilimdeki çevreler ve kuruluşlar bir cephe oluşturamazlar. Bu yalnızca bir fraksiyon dayanışmasına yeni ad takmak olur. Yığınların faşizme karşı direniş cephesi böyle kurulmaz.

Eğer DİSK yönetimi bu çağrıyı yasak savmak için yapmadıysa bir çok anti-faşist kuruluş ve çevrelerin olumsuz karşılıyabileceği adlandırmaları ön koşul olarak ileri sürmekten ve genellikle bugüne kadar gösterdiği sekter ve bölücü tutumdan kaçınmalıdır.

Faşizme karşı direniş cephesi emperyalizmi ve faşizmi doğru yorumlayan yani hedef şaşırtma yöntemlerine başvurarak sınıf düşmanının ekmeğine yağ sürme durumlarına düşmeyen tüm demokratik çevre ve kuruluşlarla diyalog kurularak ve tüm anti-faşist güçlerin bu yolda aktif katkısı sağlanarak kurulabilir. Biz böyle bir cephede bize düşen görevleri olanca gücümüzle yerine getirmeye hazırız.

İkinci MC'yi devirmek için,
Faşizmi mevzilerinden gerilere sürmek için,
Faşizme karşı direniş cephesinde birleşelim!

DİSK'in «Ulusal Demokratik Cephe» Çağrısı

Bilindiği gibi, DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler tüm ilerici, devrimci, demokrat güçlere hitap eden bir çağrıda bulundu. Çağrı ikinci MC'ye dolayısıyla azgınlaşacak faşist güçlere karşı, böyle bir ortamdan açık faşizme geçiş çabalarına karşı «Ulusal Demokratik Cephe»nin kurulmasını öneriyordu.

Gerçekleştirilmesi zorunlu olan faşizme karşı böyle bir güçbirliği siyasal parti olarak örgütlenmiş olsun olmasın tüm sosyalist çevreleri, C.H.P. yi, tüm demokratik kuruluşları ve tabanının ikinci MC'ye karşı olduğu bilinen Türk-İş'i de kapsamak duıumundadır. Besbelli ki, cephe ne denli geniş tutulabilirse, faşizm o denli tecrit edilmiş olacaktır. Bu da ancak sekterlikten uzak bir politika ile gerçekleştirilebilir.

Bu bakımdan, Kemal Türkler'in, tasarlanan güçbirliği cephesine «Ulusal Demokratik cephe» adını vermesi, kanımızca, pek yerinde olmamıştır. Olmamıştır çünkü, Ulusal (yani Milli) Demokratik Cephe sosyalist bir siyasal partinin uzun yıllardan beri oluşturup savunduğu milli (yani ulusal) demokratik devrim tezinin ürünü olarak ele alınabilir ve bu yüzden aslında faşizme karşı geniş bir cephenin içinde yeri olan bir çok çevreleri (hatta bazı sosyalist çevrelerin bile) uzak durmasına neden olabilir.

Başından beri Milli Demokratik Devrim tezini savunun bizler için bir sorun yoktur. Ama söz konusu olan yalnızca biz değiliz. Endişemiz, belirttiğimiz gibi, bu adlandırmanın bazı çevrelere hoş gelmiyebileceği olasılığıdır.

Doğaldır ki, biz bunları, DİSK çağrısının en geniş bir anti-faşist cepheyi gerçekleştirmeyi amaçladığını düşünerek söylüyoruz. Fakat DİSK içindeki bazı bürokratların bu konuda bizi endişelendirmeye yetecek kadar, geçmişte gösterdiği yanlış ve sekter tutumlar da eksik değildir.

Örneğin: Kamu oyunda beklenilen sansasyonu yaratmayan, basında gerekli ilgiyi bulduğu söylenemiyecek olan ve en ilginci patronların şiddetli tepkisiyle karşılaşmayan MESS grevi var. Bu fabrikalarda işçiler İ.G.D. li ilerlemecilerin adeta abluka altındadırlar. Şu yada bu konuda İGD'liler gibi düşünmeyen işçiler derhal «goşistlikle» «Maoculukla» suçlanmakta. Bu işçiler, hatta fabrika dışında bile İGD militanları tarafından izlenmekte. Kısacası işçiler dediğimiz gibi abluka altındadırlar. Diğer sosyalist çevreler bir yana işçilerin yakınları bile grev yerlerindeki işçilerle görüşebilme olanağına sahip değiller. Bu olanak yalnızca İGD'liler ve İKD'liler için geçerli.

Birbaşka örnek; DİSK içinde egemen olan, gençliğe karşı tutum sorunu var. Bu egemen tutum geçtiğimiz 30 Haziran günü DİSK Genel Yönetim Kurulu toplantısında Genel Başkanı Kemal Türkler'in ağzından şöyle açıklanıyordu.

«Faşist güçlere karşı etkin bir savaşım verilirken, bunların ekmeğine yağ süren Maocu ve tüm bozguncu, goşist akımlarla savaşım kesinlikle ihmal edilmemelidir. İşçi sınıfına ters olan bu akımlar, demokrasi ve ilerleme savaşımına zarar verdikleri gibi, ilerici güçlerin eylem birliğini de sabote etmeye çalışmaktadırlar...»

Bunları söyleyen Kemal Türkler aynı konuşmasında sözü somut olarak gençliğe getirirken şöyle diyordu:

«DİSK özellikle üniversite gençliği içine sızmış bulunan bu bozgunculer ile 'yolumuz işçi sınıfının yoludur' diyen, bu yönde savaşım veren ilerici gençliği kesinlikle ayırmaktadır. İlerici gençliği işçi sınıfının saflarında ve DİSK ile dayanışma içinde görmek bizler için büyük bir güç kaynağıdır.

Besbelli ki Türkler İGD'liler dışındaki tüm üniversite gençliğini, özellikle çeşitli bakımlardan eleştirilse bile faşist militanlara karşı en aktif bir biçimde karşı koyan ve onlarca üyesini bu uğurda şehit vermiş olan Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonunu «bozguncu», «goşist», «Maoist» olarak nitelemektedir.

Faşist güçlere etkin bir savaşımdan sözederken Türkler'in aynı zamanda sosyal ilerlemeciler dışındaki tüm sosyalist çevrelere karşı mücadeleden dem vurması, faşizme karşı en geniş cephenin oluşturulması konusunda DİSK'in tutumunun endişe ile karşılanmasına neden olmaktadır. DİSK, UDC derken yalnız kendine yakın İGD, İKD ve benzeri örgütlerle bir güçbirliği düşünüyorsa bir diyeceğimiz yok. Ama bunların kuracağı birlik emekçi halkın faşizme karşı direniş cephesi olamaz. Sosyalist hareketi, Türk-İş tabanını, CHP tabanını içermeyen böyle bir dayanışma olsa olsa bir fraksiyon hareketi olur. Çağrı şu noktayı da somutlamalıdır. İkinci MC'nin güvenoyu aldığı bir ortamda, bu öneri, Türk-İş'den geri kalmamak için bildiri düzeyinde bir yasak savma örneği midir? Değilse neden derhal harekete geçilmemiş ve tüm anti-faşist çevrelerle dialog kurulmamıştır? Neden UDC'nin oluşturulması yolunda somut öneriler geliştirilmemektedir?

Biz MC karşısında yapılan bu cephe çağrısının DİSK tarafından doğru bir biçimde formüle edilip somutlanacağı umudunu yitirmek istemiyoruz.

TEP BASIN BÜROSUNUN AÇIKLAMASI

- **Askeri Savcılık Mihri Belli Aleyhine Soruşturma Açtı**
- **Belli'nin "Devrimci Hareketimizin Eleştirisi" Adlı Kitabında Orduya Hakaret Edildiği İddia Ediliyor**

3 ncü Kolordu Askeri Savcılığı, TEP Genel Başkanı Mihri Belli hakkında soruşturma açmıştır. Soruşturma konusu Mihri Belli'nin 1972 yılında yazmış olduğu ve bu yıl iki ayrı yayınevi tarafından yayınlanan "Devrimci Hareketimizin Eleştirisi" ("Özeleştiri") adlı kitapdır. Yayınevleri bu kitabı sıkıyönetim mahkemelerinde bakılan davalarda iddia makamınca sunulmuş olan sanıklar aleyhindeki kanıtlar arasında belge olarak yayınlamışlardır.

Adli soruşturmaya kadar varan olaylar şöyle cereyan etmiştir: Af kanununun yasallaşmasından sonra ortaya çıkan Mihri Belli hakkındaki davaya Devlet Güvenlik Mahkemesi bakmaya başlamıştır. Bu davada "Özeleştiri" adlı kitap iddia makamınca Belli aleyhine kanıt olarak ileri sürülmektedir. DGM'lerin kalkmasıyla Belli aleyhindeki dava dosyası İstanbul 2 ci Ağır Ceza Mahkemesine devrolunuyor. Halen davaya bu mahkeme bakmaktadır.

Bu arada Anadolu Yayınevi bu yılın başlarında yayınlamış olduğu "Mihri Belli Olayı" adlı üç ciltlik kitapta "Özeleştiri"yi tam metin olarak yayınlıyor. Ayrıca Emekçi Yayınları adındaki yayınevi de "Haziran Hareketi Davası Belgeleri I — Mihri Belli — Devrimci Hareketimizin Eleştirisi" adıyla yayınladığı belgesel derlemeye ayni "Özeleştiri"yi alıyor. TEP Genel Başkanının her iki yayınevi ile de bir ilişiği yoktur.

Bu kitapların yayınlanması üzerine Son Havadis gazetesinde «Denge — Üç Yıldız» imzasıyla yazı yazan kişi, Belli'nin kitabı hakkında bir yazı yazıyor. İhbar niteliğindeki bu yazıda, kitap yazarının orduya hakaret ettiği iddia edilmekte ve yetkili merciler harekete davet edilmektedir.

Son olarak İstanbul Basın Savcılığı harekete geçiyor ve Prof. Nevzat Gürelli'ye re'sen bilirkişi tayin ederek kitabı ona inceletiyor. Böylece kitapta hem polise, hem orduya hakaret edildiği yolunda bir bilirkişi raporu sağlanmış oluyor. Bunun üzerine polise hakaretten basın savcılığı, Orduya hakaretten de askeri savcılık TEP Genel Başkanı hakkında soruşturma açıyor.

Mihri Belli, yapılan sorgularında, hakaret sözkonusu olmadığını, ancak "kontr - gerilla" denen gizli işkence örgütünün askerlerden oluşturulması ve orduya maledilmesi gibi durumların Ordunun itibarını sarsacağına işaret edildiğini ve yazılanların hakaret değil uyarı niteliğinde olduğunu söylemiştir.

TEP Basın Sekreteri

ANISI ÖNDERİMİZ OLSUN

REŞAT FUAT BARANER (1900 - 1968)

Bundan dokuz yıl önce 12 Ağustos 1968 günü Reşat Fuat arkadaşımız öldü. Onu bugün anısının devrimci eylemimize ışık tuttuğu, tüm devrimci yaşamının bizim için bir esin kaynağı olduğu bilinciyle anıyoruz.

Reşat Fuat tüm hayatını Türkiye emekçi halkının davasına adamış bir proleter devrimcisiydi. O'nun çağımızın devrimci teorisini benimsemesi daha okul sıralarında başladı. Kurtuluş Savaşı yıllarında öğrenci hareketi içerisinde bir lider olarak belirdi. MTTB (Milli Türk Talebe Birliği) Genel Başkanlığı yaptı. O dönemde ilerici öğrenciler Anadolu hareketini tutuyor, gericiler hilafetçilikten yana çıkıyorlardı. Reşat Fuat başında bulunduğu örgütün millici güçler safında yer almasını sağlayarak gericileri etkisiz kılmayı başardı.

Zaferden sonra eğitimini tamamlamaya Almanya'ya gitti. Orada Spartakist harekete katıldı. Spartakist hareket Leninist çizgiyi izleyen ve sosyal-demokratların işçi sınıfına ihanetine karşı çıkan bir hareket idi. Reşat Fuat Almanya'da bir yandan eylemlere katılırken öte yandan teorik düzeyini yükseltmek için olanca gücüyle okuyordu. Bir süre sonra yolu ilk sosyalist ülkeye düştü ve orada Kızıl Profösörler Okulunun parlak öğrencilerinden biri oldu. 1920'lerde Türkiye'ye döndü. Ve o andan başlayarak onun yaşamı illegal eylemden, polis baskınlarından, işkence odalarından, zindanlardan geçen Türkiye proleter devrimcisinin yaşamı oldu. Reşat Fuat proleter devrimci teoriyi sindirmiş olan, onu Türkiye gerçeklerine uygulamayı başaran büyük çapta bir devrimciydi. O'nun proleter devrimci harekette ömrü boyunca omuz omuza savaştığı yoldaşı Şefik Hüsnü'nün yanında yeri vardır. İllegalite koşullarında kaleme alınan yazılarının çoğu polis arşivlerindedir. Bu yüzden yayınlanamamıştır.

Reşat Fuat örgüt adamıydı. Örgütün gücünün faşist terör karşısında yılgınlığa uğrayanların, polise teslim olanların, sosyalizmi sulandırarak oportünizme sapan teslimiyetçilerin tasfiyesiyle sağlanacağını pek iyi bilmekteydi. O, en çetin koşullarda devrimci onuruna gölge düşürmemeyi başaran kişiydi. Aynı organda yer alan devrimci arkadaşlarından da aynı tutum ve davranışı beklerdi. Onun için 1951-53 polis soruşturmasında teşkilat sekteri durumundaki kişinin (Yakup Demir) polise teslim olmasını affetmedi. Ve böylelerinin örgüt içinde hele örgütün sorumluları safında yeri olamıyacağı inancıyla haklarında gereken kararın yetkili organca alınmasına önayak oldu.

Gün geldi bir çok koşulların bir araya gelmesiyle yurtdışına çıkan ve bir sosyalist ülkeye sığınan bu eski teşkilat şekterinin kendisi gibi birkaç mülteci ile yurt dışında örgüt kurması sağlandı. İlkten beş-altı kişi ile kurulan bu mülteciler örgütüne «TKP» gibi tarihsel bir ad taktılar. Bu sahte örgütün icraatından biri de Reşat Fuat Baraner'i ve onun önde gelen mücadele arkadaşlarının bir kesimini partiden ihraç etme kararı almak oldu. Bu olay Reşat Fuat'ı çok üzmüştür. Kendisine en yakın arkadaşları böyle bir şeyin olamıyacağını, bir örgütten ihraç edilmek için daha önce örgüte girmiş olmak gerektiğini oysa ne kendisinin ne de arkadaşlarının böyle sahte bir örgüte katılmalarının söz konusu olamıyacağını söylediler. Ama Reşat Fuat'ın üzüntüsü gene de sürdü. Denebilirki, Reşat'ın zamansız ölümüne bir ölçüde bu olay neden olmuştur.

Gün geldi, aynı mülteciler örgütünün organları Reşat Fuat'a sahip çıkmaya, onu göklere yükseltmeye kalkıştılar. Bu davranışları Pekincilerin Şefik Hüsnü'ye ve Reşat Fuat'a sahip çıkmaları taktiğinden farksızdır. Reşat Fuat ve arkadaşlarının örgütlerinden kovulması için parmak kaldıranlar, buna karşı direnmiyenler organlarında ihraç edilenler listelerinde onun adını yayınlayanlar, bugün ona sahip çıkmakla günahlarını affettiremezler. Türkiye işçi sınıfı hareketi yarım yüzyılı aşkın tarihinde herkesin yerinin neresi olduğunu biliyor. Hiçbir tahrif, hiçbir makyavelci taktik, hiçbir sahtekarca övgüler düzme, onu yanıltmayacaktır.

Reşat Fuat fizik anlamda öldü. Ama Türkiye'de bir devrimci işçi hareketi var oldukça, onun anısı hep yaşıyacak. Genç kuşak proleter devrimcileri için esin kaynağı olacak.

Aşağıda Reşat Fuat'ın cenaze töreninde arkadaşımız Mihri Belli'nin mezarı başında yapmış olduğu konuşmayı sunuyoruz:

Reşat Fuat öldü. On yedi yılı kapitalizmin zindanlarında geçen yarım yüzyıllık devrimci mücadele hayatı sona erdi.

Onun devrimci eylemi Yüksek Öğretmen Okulu sıralarında öğrenciliğinden başlar. Emperyalistlerin işgali altında mütareke yıllarının İstanbul'unda 1920, 1 Mayıs İşçi Bayramı günü, emekçiler büyük bir gösteri yürüyüşü yaptılar. İstanbul proletaryasının bu anti-emperyalist çıkışını öğrenci gençlik adına Talebe Birliği başkanı olarak selâmlayan Reşat Fuat idi. O daha yirmi yaşında bir üniversiteli iken toplumdaki en güvenilir devrimci gücün emekçiler olduğunu sezmiş ve emekçi-aydın dayanışmasını kurmak için payına düşeni yapmıştı.

İstanbul'un kurtuluş gününde, sonradan «Köy Enstitülerini Kapatan Eğitim Bakanı» olarak ün salacak olan adaşının başında bulunduğu hilâfetçi grubun karşısına dikilen oydu. Hilâfetçilerin girdiği, gerici slogan yazılı bezi kendi eliyle kara boyaya bulayan genç öğrenci lideri de Reşat Fuat idi.

Zaferden sonra yüksek öğrenimini parlak bir biçimde bitiren Atatürk'ün teyze zadesi Reşat Fuat'ın önünde bütün kapılar açıktı. Ama o eğitimini yeterli bulmadı. Almanya'ya gitti. Liebknecht'lerin Rosa Luxemburg'ların izlerini hala taşıyan Almanya'ya. Orada Spartakist geleneği sürdürenler safında kendi doğal yerini buldu.

Reşat Fuad yirminci yüzyılda Türkiye'nin çığrını açtığı Milli Kurtuluş Savaşlarıyla dünya proleter sosyalist hareketi arasındaki bağı görmüş ve çağımızda sonuna kadar tutarlı biricik devrimci yolun proleter devrimciliği yolu olduğunu kavramıştı. Ve Reşat Fuad o yolu tuttu. Çetin bir yoldu bu yol. İşkence odalarından, tecrit hücrelerinden, hapishanelerden geçen çetin bir yol. Ve Reşat Fuad o yolda yürüdü. Yılmadan devrimci şerefini yüksek tutmasını bilerek yürüdü, gözünü ayırmadığı önündeki ufuklarda, geleceğin her türlü sömürüden arınmış, ileri, mutlu Türkiye'sini görerek yürüdü.

O çetin yolda, kurallara uygun biçimde yürümek, her babayiğidin harcı değildir. Gerçek devrimcinin özelliklerini taşımak gerekir. Yürüyebilmek için o yolda, devrimci misyonunun tam bilincinde olmalısın; o misyonun gerektirdiği yeteneklere sahip olmalısın; en derin anlamıyla yürekli olmalısın.

Reşad Fuad devrimci misyonunun tam bilincinde idi. En çetin sınavlarda başı dik tutabilmesi bundan ötürüdür. Güdük burjuva parlâmenterizminin ürünleri icazetli oportünistlere karşı duyduğu küçüm seme bu derin devrimci bilinçten ileri gelir. Reşat Fuad'ın devrimci misyonu; toplumdaki çeşitli eğilimleri değerlendirme ve bunlar karşısında doğru devrimci davranışı saptama konusunda güçlüydü. İçinde yaşadığımız aşamada: bugünün milli kurtuluş mücadelesi şartlarındaki Türkiye'sinde tek doğru devrimci çizgi olarak milli demokratik devrimi savunması bundan ötürüdür.

Reşat Fuad devrimcinin o zorunlu özelliğine de sahipti. En derin anlamıyla yürekliydi. Enfaktüs bile gözlerindeki devrimci kıvılcımı donuklaştıramamıştır.

Kurulu sömürü düzeninden yana olan güçler onun son nefesine kadar, siyasi eylemden mutlaka uzak tutulması gereken «tehlikeli adam» saydılar. Türkiye sosyalizminin ona en çok muhtaç olduğu bir dönemde Reşat Fuad'ı karanlık han odalarında fatura tercüme etmek zorunluluğunda bıraktılar. Reşat Fuad'lı bir sosyalist harekete, yani gerçek sosyalist harekete tahammülleri yoktu.

Böyle güçlü bir arkadaşımızı kaybettik. Reşat Fuad'lar yüzlerle gelmez. Onlarla da gelmez, onun için kaybımız büyüktür. Ve tek tesellimiz, onun bu kadar bilinçle, bu kadar yürekle savunduğu Türkiye emekçileri davasının zaferine O'nun taşıdığı sarsılmaz inancı bizim de paylaşmamızdır.

Makarios Öldü

Yurtsever oldun mu, papaz bile olsan emperyalizm seni hoşgörü ile karşılamıyor.

Bağımsız Kıbrıs Devletinin kurulmasını sağlayan Zürih Antlaşmasının imzalanışını izleyen günlerdeyiz. Sürgünden dönen ve Kıbrıs Devletinin başına geçen Makarios ile Kıbrıs rumlarının askerî örgütü EOKA'nın başı Grivas ilk kez birlikte bir basın toplantısı yapıyorlar. Bu önemli bir basın toplantısıdır. Sürgünden dönen siyasî liderle legaliteye çıkan askerî lider bellibaşlı dünya gazetelerinin muhabirleri önünde birbirlerine dostluk gösterilerinde bulunuyorlar. Bu dostluk uzun sürmeyecektir. Grivas yaptığı

konuşmada «Yunanlılık» (Helenizmos) uğruna savaştığını ve bundan böyle de savaşacağını söylüyor. Bu noktada Makarios, Grivas'ın sözünü kesiyor «ve Hıristiyanlık» (Ke Hristiyanismos) diyor. Yani hem rumlardan hem müslüman Türklerden oluşan Kıbrıs halkının Cumhurbaşkanı daha başından derin bir ulusal ve dinsel hoşgörü ve anlayış gerektiren görevinin bilincinde olmadığını, Türk toplumunu yok sayarak «Yunanlılık ve Hıristiyanlık uğruna» savaşacağını resmen açıklıyor.

Öldüğü bildirilen Makarios'un izlemiş olduğu politikaya yukarıda görüldüğü gibi zaman zaman dar kafalı bir ortodoks papazı gibi hareket ettiği ve devlet adamı niteliği gösteremediği bir gerçektir. Bununla birlikte O, bir Yunan yurtseveriydi. Ve papazlığına karşın çok kez önderi bulunduğu halkın anti - emperyalist özlemlerine tercüman oldu. İngiliz emperyalistlerinin sömürge yönetimine karşı başkaldıran Kıbrıs Rum halkı, onun kişiliğinde çeşitli fraksiyonları birleştiren ve ortak emperyalist düşmana karşı yönelten bir lider bulabildiler. O bu yüzden İngilizler tarafından uzak diyarlara sürgüne gönderildi.

Teslim etmek gerekir ki, Kıbrıs Türk'lerini temsil etme durumunda olan liderler onun çapında olamamışlardır. İngiliz sömürge idaresinin başbelâsı kesilen ve sürgüne gönderilen bir Makarios ile aynı sömürge yönetiminin savcılığını yapmış olan ve savcı sıfatıyla İngilizler hesabına birçok yurtseverin yargılanıp cezalandırılmasını sağlamış bulunan bir Rauf Denktaş'ı kıyaslamak olanağı yoktur.

Makarios'un Rum bölgesindeki yönetimi ile Denktaş'ın Türk bölgesindeki yönetimi de kıyaslanamaz. Birincisinde komünist partisi dahil tüm eğilimdeki siyasî örgütlerin serbestçe çalışabildiği bir burjuva demokrasisi vardır; ikincisinde kurulan düzen her türlü demokratik hakların çiğnendiği bir çeşit faşizm idi genellikle.

Makarios, İngiliz'lere yaranamadığı gibi, ABD emperyalistlerine de yaranamadı. CIA da onu hesabı görülmesi gereken bir başbelâsı saydı. Yurtsever oldun mu papaz bile olsan emperyalizm seni hoşgörü ile karşılamıyor. Atina Yunan cuntası da açıkca belli etmese de Makarios'u düşman bildi. 1974'de ABD desteği ile bu cuntanın tezgâhladığı Sampson darbesi binlerce Rum yurtseveriyle birlikte Makarios'u da yoketmeği amaçlıyordu.

Makarios'un beklenmedik ölümü ortadoğuda, başta Amerika olmak üzere emperyalist güçlerin işine gelmektedir. Yeni güvenoyu almış bir Demirel kabinesi ile Makarios'suz bir Kıbrıs Rum delegasyonunu uzlaştırmak ve böylelikle ABD emperyalizminin çıkarlarını güvenceye almak daha kolay olacaktır. Evet Başpiskopos'un ölümü denk gelmiştir.

DEV-SAN İşçileri Direniyor!

Devsan Gıda Sanayi A.Ş. Çamdibi (İzmir) Fabrikası yeni bir kuruluş. Üretime geçeli bir kaç ay oldu. Devsan işçileri sendikal örgütlenme bilinci ile DİSK'e bağlı Gıda-İş'e müracaat ederler. Ne var ki Gıda-İş bu müracaatla ilgilenmez. Şube Başkanı «Genel Merkezin, Devsan'ın büyük ve güçlü bir kuruluş olduğunu, burada örgütlenmenin çok güç olduğunu onun için bu işyeri ile uğraşmamak gerektiği» talimatını verdiğini söyler.

Gıda-İş'in bu tutumu işçinin sendikalaşma azmini yok etmez. İşçiler sendikalaşma çalışmalarını sürdürürler. İşveren sendikal faaliyet gösterdiğini tesbit ettiği iki işçiyi 23 Temmuz cumartesi günü işten atar. Diğer işçiler arkadaşlarının işten atılmasını önlemek için direnişe geçerler. Çünkü onlar biliyorlar ki, işten atılanlar kim olursa olsun, hangi düşüncede olursa olsun işverenin bu saldırısı işçilerin sendikal özgürlüğüne yöneliktir. Atılan arkadaşlarını savunmak sendikalaşma özgürlüğünü, iş güvenliğini savunmaktır.

İşveren sendikalaşma özgürlüğü uğruna direnen işçileri dağıtmak için polis çağırır. Çamdibi halkı, direnen işçileri coplayan polise karş ışçileri destekler. Polis halkın üzerine otomatik tabancalarla ateş açar. Çamdibi sokaklarında insan avına girişilir. Sonuç: kurşunlara hedef olan Çamdibi halkından biri halen komada olmak üzere iki yaralı. Şu âna kadar kurşun sıkarak kan akıtan polis bulunmuş değil?

Bu baskılar ne işçileri yıldırır ne de Çamdibi halkını işçileri desteklemekten vazgeçirir. Tersine işçilerin mücadele azmi daha da artar. Çamdibi halkı işçileri daha bir şevkle destekler. İşçi halk dayanışması yeni bir boyuta ulaşır.

Devsan işçilerinin direnişini kırmak için yeni provokasyonlar düzenlenir; fabrikanın arka tarafında bomba patlatılır, sokakta oynayan çocuklardan biri yaralanır. Devsan direnişçileri bu provokasyonu boşa çıkartır. Diğer provokasyonlar da gereken devrimci uyanıklık gösterilerek önlenir.

Direnişin üçüncü günü, 25 Temmuz pazartesi günü direniş yerine gelen Besin-İş yöneticileriyle DİSK Bölge Temsilcisi, «deneme süresindeki işçileri işverenin istediği zaman işten atabileceğini, direnişin kanunsuz olduğunu söylerler. Bu beyanlara karşı işçiler olumsuz tepki gösterirler. Evet, yasalar «işveren deneme süresindeki işçiyi istediği zaman işten atar» der ama, devrimci sendikacı da «işverenin işçiyi atmak hakkıysa, sendikanın görevi de işçiyi savunmaktır» der. Biz inanıyoruz ki işçi sınıfı Gıda-İş'i de, Besin-İş'i de bu çizgiye getirecektir. O zaman işçiler ayrı ayrı sendikalarda olmıyacaklar tek sendika birleşeceklerdir.

Devrimci Gıda Sanayii İşçileri Sendikası (Devrimci Gıda-İş) yöneticileriyle işçi temsilcileri isteklerini şu şekilde tesbit ederek işverene bildirirler:

1. — İşten atılanların işe alınması,
2. — İşçilerin çoğunlukta olduğu bir disiplin kurulu oluşturulması,
3. — Direnişte geçen günlerin ücretlerinin ödenmesi,
4. — Yemeklerin düzeltilmesi,
5. — Servis konulması,
6. — Fazla mesai ücretlerinin ödenmesi,
7. — Ücret zammı,

Bu isteklerin kabulü halinde durumun protokolle imza altına alınması.

Bu istekleri kabule yanaşmayan işveren direnişi kırmak için bayileri vasıtasıyla semtlerden, Türk-İş'e bağlı Tek-Gıda-İş'den ve İş ve İşçi Bulma Kurumundan işçi getirmeye çalışır. İşçi Bulma Kurumundaki işçiler Devsan işçilerinin işyerindeki koşulları ve direnişi anlatmaları üzerine fabrikaya gelip çalışmayı reddederler. Bayilerin gönderdiği işçiler (ki bunlar Tek Gıda-İş şube başkanının imzalı kartı ile gelen işçilerdi) gelip direnişi görünce geri dönerler. Bunun üzerine işveren Akkent ve Piyalede çalışan işçileri getirip fabrikayı üretime geçirmeyi dener. Bu da boşa çıkartılır.

Böylece işverenin direnişi kırmak yolundaki bütün çabaları boşa çıkartılmış oldu ve etrafındaki çember sürekli daralmaya başladı.

Bütün bunlar gösteriyor ki, işçiler birlik olursa ve doğru bir şekilde mücadele ederse hiçbir güç önlerinde duramaz.

Mücadelenin bu kesitinde bazı tutum ve davranışların üzerinde durulmasının gereği vardır. Direniş sırasında zaman zaman yanlış eğilimler de ortaya çıkmaktadır. İşçiler kararlı bir şekilde direnirken, işçilerden fabrikaya girip eski koşullarda çalışmayı tek bir kişi istemezken, umutsuzluğa kapılan bazı «solcu»lar direnişi dağıtmak gibi önerilerle ortaya çıkmaktadırlar. Kendi pasifistliklerini boş, keskin laflar arkasında gizlemeye çalışan bu kişiler direnişlerin işçi sınıfı mücadelesindeki yerini kavrayamıyorlar. «Sendika hiçbir şey değildir» diyerek sendikal mücadelenin önemini sıfıra indiriyorlar. İşçilerin devrimci sendikalarda örgütlenmesi gereğini kavrıyamıyorlar. Leninin «en gerici sendikalarda bile çalışılmalıdır» sözünü, işçileri en gerici sendikalarda örgütleyerek bu sendikalarda çalışmak, şeklinde anlıyorlar.

Bu tutumlarıyla işçiler arasında giderek tecrit oluyorlar. Pratik hangi yolun doğru olduğunu gün gibi açığa çıkarıyor.

Devrimciye düşen görev boş ve parlak sözlerle kendi kendini avutmak değil daha az laf daha çok günlük iş kuralını uygulayarak, işçilerin maddi şartlarında gerekli değişikliklerin oluşmasını ve bu değişikliklerin bilince yansımasını sağlamaktır. Sekterlik ve pasifizm işçilerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesinin önündeki en büyük engellerdendir. Eylemin başarısızlığı birbirinin zıddı gibi görünen ama özünde her ikisi de burjuvaziye hizmet eden pasifizm ve maceracılık eğilimlerini güçlendirir. Pasifizm ve sekterizme karşı mücadele ederken, eylemin somut hedefleri uğrunda yapılan somut mücadele bir an için de olsa gözden kaçırılmamalıdır.

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN ELEŞTİRİSİ

(1961 - 1971)

MİHRİ BELLİ

EMEKÇİ YAYINLARI

Fiatı : 20 TL.

Adres : Ticarethane Sokak No: 12/7 - A
Sultanahmet/İST.

TERİMLER - KAVRAMLAR

Siyasal Demokrasi

Yunanca iki sözcüğün birleşmesinden oluşan bir terimdir. Halk anlamına gelen «demos» ile devlet yönetimi anlamına gelen «kratia». Eski Yunan'da Atina başta olmak üzere bir çok sitelerde benimsenen devlet yönetimi biçimi demokrasiydi. Yani yöneticiler, belli kurallara göre, seçimle belirleniyordu. Ancak bu demokraside o çağ toplumlarının emekçileri olan köleler yurtdaş sayılmadıklarından seçme, seçilme hakkına sahip değillerdi. Eski Yunan demokrasisi bir köle sahipleri demokrasisi idi.

Çağdaş burjuva demokrasisinin kökeninde feodallerle burjuva arasındaki mücadele yatar. Kapitalizmin gelişmesi ile gittikçe güçlenen burjuva sınıfı, Batı Avrupa toplumlarında özellikle İngiltere'de, baştan, merkezi feodal otoriteyi temsil eden krala karşı derebeylerin haklarını korumak için kurulmuş olan ve kralın yetkilerini sınırlayarak devlet yönetimine katılan kurumları zamanla kendi denetimi altına aldı.

Örneğin, İngiltere'de, burjuvazi, ancak lordların (ki bunların çoğunluğu feodal çıkarları savunuyordu) katılabildiği Lordlar Kamarasının karşısında Avam Kamarasını çıkararak iki meclisli sistemi kurma yolunu tuttular. İngiliz tarihinde bu iki meclis arasındaki yetki bakımından çatışma özünde feodallerle burjuvalar arasındaki sınıf mücadelesini temsil ediyordu. Sonunda burjuvazinin egemenliğindeki Avam Kamarası hemen hemen tüm yetkiyi eline aldı ve Lordlar Kamarası krallık kurumu gibi İngiliz gelenekçiliğinin ürünü sembolik bir kurum olarak kaldı. Bu burjuvazinin tam egemenliğini kurduğunun kanıtı idi.

Fransa'da burjuva devrimi, İngiltere'deki gibi adım adım gerçekleşen bir gelişme izlemedi. Bir devrimci alt üst oluş biçiminde belirdi. Büyük Fransız devrimi tek meclisiyle feodallerin tüm ayrıcalıklarını ortadan kaldırmakla yetinmedi, krallık kurumunu da yıktı.

Böylece, büsbütün güçlenen burjuvazi tarihsel koşullara göre ya krallıklara son veriyor ya da krallık kurumunun burjuvazinin çıkarları doğrultusunda varlığını sürdürmesini sağlıyordu. Burjuva parlamenter düzenin kuruluşu böyle olmuştur.

İşçi sınıfının tarih sahnesinde yerini almasıyla bu sınıf burjuva demokrasisinin olanaklarından yararlanmayı mücadelesinin gereği saydı.

Yani burjuva demokrasisi anlamında demokrasi 17., 18. ve 19. yüzyıllarda, burjuva devrimleri çağında, bu devrimi gerçekleştirmiş olan toplumların kendi iç dinamizmi ile meydana gelmiş bir siyasal üst yapıdır. Böyle bir tarihsel gelişmeden geçmemiş olan toplumlarda gerçek anlamıyla bir burjuva demokrasisinin oluşması düşünülemez.

Bu ülkelerde zaman zaman uygulanan burjuva parlamenter görünüşlü düzen, özünde, başta işçi sınıfı olmak üzere, demokratik güçleri parlamenter politika alanı dışında tutan ve parlamenter mücadeleyi işbirlikçi sınıfların (kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin) kapalı av alanı haline getiren bir siyasal üst-yapı düzenidir. Buna literatürde «Filipin tipi demokrasi» de denir. Biz de başka adlar da kullanılmıştır. Bunlar gerçek burjuva demokrasisi değildir.

Nedir burjuva demokrasisi? Demokrasi Abraham Lincoln'un ünlü tanımlamasıyla «halkın, halk tarafından, halk için yönetimi» dir. Ama uygulamada hiç bir zaman böyle olmamıştır. Burjuva demokrasilerinde ilke olarak, ulusu oluşturan sınıf ve zümreler demokratik hak ve özgürlüklerden yararlanarak meslekî ve siyasî örgütlerini kurarlar ve bunlar aracılığıyla toplumsal gelişme üzerinde etkili olurlar. Ama iktisadî güç burjuvalarda olduğu için kapitalistlerin kamuoyunu kendi çıkarları doğrultusunda etkileme, seçimleri kendi çıkarlarının savunucusu partilere kazandırma, dolayısıyla devlet yönetimini ellerinde tutma olanakları öteki sınıf ve zümrelerle kıyaslanmıyacak ölçüde geniştir. Öyle ki parlamenter demokrasi kural olarak burjuvazinin egemenliğini perçinleyen bir siyasal üst - yapı olmuştur.

Bununla birlikte gerçek burjuva demokrasisinde, yüzyıllar süren bir sınıf mücadelesi sonucu, emekçi sınıf ve zümreler düşünce ve dolayısıyla düşündüğünü açıkca ifade etme ve yayma özgürlüğünü, meslekî ve siyasal örgütlenme, toplanma vb. gibi demokratik hak ve özgürlükleri sağlamışlardır.

Türkiye gibi emperyalist dünya sistemi içinde bulunan sömürülen ülkelerde kapitalist gelişme, geçmişte sömürgeci ülkelerin zorlamasıyla gerçekleştiğinden ve kurulan iktisadî düzen dışa bağımlı nitelik taşıdığından yani düzen çarpıtılmış bir kapitalizm, bağımlı bir kapitalizm olduğundan, bu iktisadî alt - yapı üzerinde oluşan siyasal üst - yapı da gerçek bir burjuva demokrasisi başka bir deyimle gerçek bir siyasal demokrasi olmamıştır. Ve Türkiye'de emperyalizmin işbirlikçisi burjuvazinin egemenliğine son verilmesiyle kurulacak olan düzen, millî burjuvazinin hegemonyası altında bir bağımsız kapitalizm olamıyacağına, Türkiye'nin tarihsel yazgısı emekçilerin sömürüsüz gerçek demokrasisinin kurulması olduğuna göre, ülkemizde batılı anlamıyla bir burjuva demokrasisinin kurulması olanaksızdır.

Burjuva toplumunun bir ürünüdür diye, bizim koşullarımızda bile, burjuva parlamenterizminin kurumları karşısında tümden olumsuz bir tutum takınarak, bu kurumların işçi sınıfına ve genel olarak devrimci güçlere sağlayabileceği olanaklara sırt çevirerek demokrasi mücadelesini kulak ardı edemeyiz. Biçimsel demokrasiden, toplumdaki tüm ulusal sınıf ve zümrelerin, güçleriyle orantılı olarak, tarihsel gelişmeyi etkileyebilecekleri gerçek demokratik düzen doğrultusunda mücadeleyi savsaklamak yanlış bir tutumdur. Nasıl ki parlamenter mücadeleyi tek eylem alanı saymak da yanlış bir tutumsa. Burjuva toplumunun ürünü olmakla birlikte siyasal demokrasinin bazı biçimleri sosyalist düzende de korunabilir. Özellikle güçlü bir burjuva parlamenter geleneği olan toplumlar için bu böyledir.

EMEKÇİ

ÇIKTI

ÜÇ AYLIK SİYASİ DERGİ

- M. Belli'nin Ankara Konuşması...
- Kürt Sorunu Üzerine
- Oligarşi Sorunu
- AFRİKA : Dünya Devriminin nabzının attığı yer
- TÜRKİYE BİR Küçük Burjuvalar ÜLKESİDİR

Adres : Ticarethane Sok. No: 12/7-A Sultanahmet/İST.

Ankara : P.K.: 264 Kızılay/ANKARA

Şablonculuk ve Birlik Sorunu

«Fakat büyük güçlere dalkavukluk etme hastalığına yakalanmış bazı inatçı doğmatikler, çalışmalarımıza zarar vererek, Partinin doğru çizgi ve politikalarının uygulanmasını engellemeye devam ettiler. Partide ortaya çıkan klikçilerin tümü istisnasız doğmatikler ve büyük güçlere tapanlardı. Bunlar bırakın ülkenin gerçek koşullarını, kendi ülkelerinin tarihini, kültürünü ve devrimci geleneklerini bile gözönüne almadılar. Dışarıdan gelen herşeyte saygıyla bakan fakat kendilerinden olan herşeyi küçümseyen ulusal inkarcılara döndüler. Her konuda başkalarına güvenme isteğinde olan bu kişilerin kendi ülkelerinin gücüne hiç inançları yoktu.» (Kim İl Sung Kore Devrimi Üzerine Teori Yay. sf. 14)

Türkiye solu, bugün keşmekeşin, dağınıklığın en belirgin olarak gözlendiği, sol örgüt ve grupların birbirlerini «faşistten daha tehlikeli» saydığı bir durumdadır. Bu duruma gazetemiz **«Bağımsız Türkiye»**nin 1. sayısında değinilmiş ve «çıkış yolu vardır» denilmişti.

Fakat kimi «sol» cığırtkanlar «birlik» teranesine aslında kendilerini «günahsız», göstermek, oportünist siyasetlerini gizlemek için sarılmaktadırlar. Oysa bütün yaptıkları devrimciler arası ayrılıkları alabildiğine körükleyerek faşist güçlerin ekmeğine yağ sürmektir. Ama görünen odur ki, «birlikten» yana devrimci gruplar ağır basmaktadır. Ve bu gruplar doğmatizmden ve şablonculuktan uzak durmaya çalışan devrimcilerden oluşmaktadır. Yapmacık da olsa «birlik» konusunda «sol yayın organlarını süsleyen yazıları biz olumlu gelişmeler saymaktayız. Bu kitlelerdeki birlik isteğinin güçlülüğünü kanıtlar.

Ama kendi dışındaki örgüt ve grupları «Maocu bozkurt», «Sosyal faşist», «gaşist», «orta yolcu» diye karalayanlar, sonradan attıkları «birlik» yaygaralarıyla kime hizmet ettiklerinin farkında olmalıdırlar.

Daha önce **«Bağımsız Türkiye»**de incelenmişti ama tekrarlamakta yarar var: bugün devrimci grupları Türkiye devrimine yaklaşma biçimleri açısından başlıca iki kümeye ayırmak mümkün. Bunlar-

dan ilki, şablonculuktan uzak «sosyalizmin bilimini bağımsız ve yaratıcı bir tutumla Türkiye gerçeklerine uygulamak» görüşünü savunan proleter devrimci çizgilerdir.

Diğeri ise «büyük güçlere dalkavukluk eden inatçı doğmatikler» olarak, karşıt uçlarda görünmelerine rağmen, özde aynı oportunist siyasetin «tavizsiz» savunucularıdırlar. Bunlar bir sahte «savaşın» iki tarafı olmuşlardır. Bu savaşın pratikteki görünümü, miting ve örgüt basmaya kadar varmaktadır. Burjuvazi bunlardan yararlanarak yakın geçmişte 1 Mayıs ve 5 Şubat provokasyonlarını tezgahlamıştır.

Bu can düşmanı gibi görünen iki çizgiyi aynı türden sayışımız çelişki gibi görünebilir. Oysa bunların ortak yanı doğmatizmleridir. Türkiye devrimine büyüklerin hazır reçeteleriyle yaklaşma nitelikleridir. Pekinci gruplar ilk bakışta homojen bir görünüm göstermezler. Hepsi bir diğerini ajanlıkla, oportunistlikle rahatlıkla suçlamaktadır. Biz bunu post kavgası olarak değerlendiriyoruz. «Üç dünya» ve «Sosyal emperyalizm» teorilerini temel alan bu siyasetler arasında pek fark yoktur. Nitekim pratik bunu doğrulamaktadır. (Öğrenci seçimlerine, mitinglere göz atmak yeterlidir.) Bu oportunist gruplar «sosyal faşizme» karşı cihat çağrılarıyla ve pratikte affedilmez «hatalarıyla» (5 Şubat ve 1 Mayıs) sosyal faşist dedikleri «örgütleri» güçlendirmekten başka bir şey yapmıyorlar. Ve taban kaybetme korkusu bunların gittikçe hırçınlaşmasına yol açıyor. Bunlar Pekin'in acayip dış politikasının çıkarlarını Türkiye devriminin çıkarlarının önüne geçirenlerdir.

«Büyük güçlere dalkavukluk etme hastalığına yakalanmış» öteki çevre de devrim mücadelesine Pekinciler kadar sekte vurmaktadır. Bunlar da Türkiye'nin devrim sorununu, ithal malı sloganları papağan gibi tekrarlıyarak çözeceklerini sanıyorlar.

Şu soru sorulabilir: 42 yıldır yurt toprağına ayak basmamış, «kurduğu mülteci lokalini parti zanneden» Ve Türkiyedeki devrimci hareketlere sahip çıkmaya çabalayan sahte devrimcilik sahte örgütü nasıl oluyor da Türkiye'de yandaş kazanabiliyor?

Bu durum, hareketimizin zaafından ileri geliyor. Bu konuda kendimizi eleştirmemiz gerekir.

Biz «TKP»'nin yanlış yolda olduğunu söylüyoruz. Bu konuda iyi niyetli unsurları uyarmak görevimizdir. Ve diyoruz ki, 5 Şubat ve 1 Mayıs mitinglerini burjuvazinin ağzıyla değerlendirenler, siyasi mülteciler, ödüllü yarışmalar açarak magazin devrimciliği yapanlar sübjektif görüşleri ne olursa olsun devrimin saflarında değildirler. (Örnekler çoğaltılabilir. Bk. Emekçi Sayı 18,19,20,21,22.)

Çok kalın çizgilerle özetlemeye çalıştığımız bu iki şabloncu siyaset ergeç çökecektir. Çünkü başkalarına güvenerek yola çıkmak gerçek devrimcinin tavrı değildir. Büyük Ekim devrimi, Çin, Küba, Vietnam ve Angola devrimleri bize esin kaynağı olsun.

«Açıkça görülüyor ki başkalarına dayanarak devrim yapamayız. Başkaları da bizim yerimize Kore devrimini gerçekleştiremez. (...) Bir devrimin ilerlemesinde en önemli etken bizlerin, ustaların çabaları ve mücadelesidir. (Kim İl Sung age. s. 106)

Bizim literatürümüzde «yeni çarlar», «Mao'cu karşı devrimciler» deyimleri yoktur.

Biz iki merkezden birine yanılmazlık payesi vererek diğerine olanca gücüyle saldıran çizgilere karşıyız.

Biz hiç bir şeyin Marksist eleştirinin üstünde tutmayız.

Ve bizim önerdiğimiz birlik, bugünkü aşamada şabloncu çizgilerin dışında kalan örgüt ve grupların anti-faşist, anti-emperyalist birliğidir.

Proleter devrimciler inatçı dogmatiklerle, şablonculerla birleşemezler.

Ve inanıyoruz ki, gerçek devrimci çizgi hareket te ergeç ağırlığını koyacaktır.

(Tarsus'tan bir devrimci)

«Bağımsız - Bloksuz Türkiye» Sloganı Yanlıştır

Türkiye ayrı bir ülke, Çin Halk Cumhuriyeti ayrı bir ülkedir. İster siyasal, ister ekonomik konum bakımından olsun, bu böyledir.

Yine Türkiye toplumu ile Çin toplumu farklı iki toplumdur. Sınıfsal ilişkiler ve siyasal üstyapı bakımından bu böyledir.

Türkiye devrimi ile Çin devrimi farklı aşamalarda iki devrimdir. Türkiye, sosyalizme geçebilmek için henüz daha, millî demokratik devrimini yapma göreviyle karşı karşıya bir ülkedir. Çin ise, millî demokratik devrimini gerçekleştirmesinin üzerinden uzun yıllar geçmiş, sosyalizm yolunda ilerliyen bir ülkedir.

Bütün bunlar böyle. O halde, her iki toplumun ve her iki devrimin sorunları apayrı sorunlardır.

Gelgelelim, bütün bu gerçekleri bir yana itip, sanki Çin'de yaşıyormuşcasına, devrimimizin sorunlarına Çin gözlükleriyle bakıp, dünya'yı Çin penceresinden izleyip, devrimimiz adına ahkâm kesenlerin bulunduğu da bir gerçek. Bunlar aslında Türkiye devriminin sorunlarından kaçanlardır.

Bunların, Türkiye proleteryasına, Türkiye'nin tüm emekçi halkına hedef saptırmaya çalışırken, emperyalistlerle (hatta en azgın, en saldırganı olan A.B.D. emperyalizmi ile bile) ittifaklar önerirken, devrimci hareketimize verdikleri zarar bilinir.

Bunlar, bu tutumlarıyla, yalnızca, devrimimizin hedefini saptırmakla, proleteryaya yanlış ittifaklar önermekle kalmıyorlar, sosyalizmin biliminin temel ilkelerinin tahrifine Türkiye proleteryasını da, Türkiye proleter devrimci hareketini de ortak etmek istiyorlar.

Bunlar hiç hakları olmadığı halde, sahte bir tutumla, proleter devrimci hareketimizin geçmişine, hem de bağnaz bir biçimde (bağnazlık bunların özelliğidir) sahip çıkar görünerek, yalnızca kendilerine ait bu lekeyi (tahrifçilik) devrimci geçmişimize de sürmeye kalkıyorlar.

Fakat boşuna. Proleter devrimci hareketimiz sosyalizmin bilimini her çeşitten tahrifçiliğe karşı sonuna kadar savunacaktır.

«Üç Dünya Teorisi»nin iflası yenilgilerinin kaçınılmazlığının işaretidir. Evet, ABD emperyalizmini ve onun silahlarının gölgesinde emekçi halkların kanını emen öteki emperyalistlerle, sosyalist devletleri tek bir safta omuz omuza getiren bu anti - Marksist teori iflas etmiştir. Hareketimizin başından beri mücadele ettiği bu gerici teorinin iflası her geçen gün daha geniş çevrelerce kavranmaktadır. Son örnek Arnavutluk Emek Partisi'nin bu konudaki kesin tutumudur.

Bağnaz Pekincilerin, devrimci hareket içinde yaymaya çalıştıkları anti - Marksist bir tezleri daha var. Bu tez yığınların benimsediği «Bağımsız Türkiye» sloganını bozmak, saptırmak için, kurnazca ortaya atılmıştır.

«Ne ABD Ne Rusya» gibi bir sahte devrimci sloganına ek olarak bunlar «Bağımsız - Bloksuz Türkiye!» sloganını piyasaya sürdüler.

Hem ABD ile hem de SSCB ile savaşılamayacağını yani SSCB'yi düşman ilân edenin kaçınılmaz olarak Amerikan kucağına düşeceğini pek güzel bilen bu efendiler, baş düşmanları Sovyet Rusya'ya karşı ABD ile el ele vermeyi planlamaktadırlar. Onlar açıkca söylemeseler de bu yüzden ülkemizin ABD emperyalizminin koruyucu kanatları altında kalmasından yanadırlar. Ama ABD emperyalizmi ve diğer emperyalistler, bu arada Türkiye'nin bağımlı durumunu sürdürecekler ve emekçi halkımızın kanını emip duracaklarmış!.. O kadarcık fedakârlık olacak elbet!!!

İşte bunlar ülkenin bağımsızlığı konusunda bu kadar içtenliklidirler. Onların kafasındaki «Bağımsız Türkiye» budur.

Bu kafada olanların, bloksuzluğu mutlak ilke edinmenin anti - Marksist niteliğini bir yana bırakın, bu konudaki istemlerinde (salt küçük burjuva milliyetçilik açısından bile) içtenlikli olduklarını söylenemez. Söylenemez çünkü, ABD emperyalizminin koruyucu kanatları altına sığınanların, NATO'nun güven verici kucağından (!) kalkmayı istemiyecekleri besbellidir.

İşte bu baylar, «Bloksuz Türkiye» derken de bu kadar içtenliklidirler. Onların kafasındaki blok suz Türkiye NATO'nun kucağında oturan bir Türkiye'dir! Onlar, bu bakımdan, yurtsever bir burjuva kadar bile dürüst değildirler.

Aslında, bu «proleter devrimci» bayların karşı oldukları bloklaşma Marksizm - Leninizm temeli üzerinde proleter enternasyonalizmi ruhuyla devrimci bir bloklaşmadır.

Proleter enternasyonalizmi bilimsel sosyalizmin temel ilkelerinden biridir. Proleter enternasyonalizmi emperyalizme ve her çeşit oportünizme karşı mücadelede dünya proleteryasının silahıdır. Bloklaşmaya karşı olmayı bir mutlak ilke haline getirmek, özünde Marksizmin proleter enternasyonalizmi ilkesine karşı çıkmaktır.

Devrimci bir Türkiye'nin, Vietnam gibi, Kore gibi, Küba gibi, Angola gibi ülkelerle ve çevremizde kurulacak devrimci rejimlerle ittifaklar kurmasına, bloklar oluşturmasına niye karşı çıkalım? O halde «Bloksuz Türkiye» sloganı yanlıştır.

Eğer «Bloksuz Türkiye» derken NATO'dan çıkmayı önerselerdi, açıkça «NATO'ya HAYIR» derlerdi. Ama demiyorlar!

Bu slogan ancak proleteryanın enternasyonalist ruhunu, kendi içine kapanık milliyetçi bir ruhla değiştirmeye kalkanların sloganı olabilir. Bu slogan en olumlu bir yorumla küçük burjuva milliyetçi bir slogandır.

Ama daha önce de söyledik, Pekinciler bu konuda yurtsever bir küçük burjuva kadar bile içtenlikli değiller.

Balyozcu Erim'in İtirafı

Geçtiğimiz hafta, İktisat Fakültesi Mezunlar Cemiyeti tarafından düzenlenen «Gelişmekte Olan Ülkelerde Demokrasi Sorunları» konulu panelde konuşan 12 Mart başbakanlarından Nihat Erim, muhtıracı komutanların «Anayasayı ihlal ettiklerini» teslim etmiştir. Bu bir ihbardır.

Erim, ilk konuşmasında «12 Mart'ta fiili bir müdahale yoktu, ihtar vardı, meclis, anayasa, anayasa müesseseleri devam etti» demiş. Profesör Tarık Zafer Tunaya'nın yaptığı konuşmadan sonra, ikinci kez söz alma gereği duyan Erim, «çevir kazı yanmasın» örneği ilk söylediklerini geri almak zorunda kalmıştır.

Kendini savunmaya çabalayan 12 Mart başbakanı, «Unutmayalım ki tarih 12 Mart sıralarıdır, 4 kumandan, hiyerarşik komutanın en yüksek dört komutanı, devlet reisine, hükümete, meclislere bir muhtıra gönderiyor, Muhtıra! Anayasa'da böyle bir şey var mı? Demek ki Anayasanın dışında bir şey. Zaten Anayasa o anda ihlal edilmiştir, çiğnenmiştir...» diyerek kendini temize çıkarmaktadır!!!! Yani o, eğer önerdiği ve gerçekleştirdiği değişikliklerle Anayasa'yı kuşa benzettiyse bile «zaten o daha önce ihlal edilmiş» bir Anayasadır.

Muhtıra ile Anayasa'nın ihlal edildiği gerçeği bizim için yeni bir şey değil. Önemli olan bu gerçeği, Anayasa'nın ihlaline katılmış bir 12 Mart başbakanının itiraf etmesidir. Buna önemli demek bile yetersiz. Çünkü, Anayasa'yı gerçekten ihlal edenlere karşı direnen üç yiğit devrimci bu isnadla asılmış, onlarcası da katledilmişken, bu gerçek ihlalciler, ellerini kollarını sallıyarak dolaşıyorlar. Bunlar bugün de «yüksek makamları» işgal etmekteler.

Bunda şaşılacak bir şey yok: egemen sınıflar adamlarını ödüllendirmişlerdir! İlginç olan, bu adamların emekçi halkın önünde kendi maskelerini kendilerinin düşürmeleridir.

Bay Erim, Başbakanlığı kabul edişini «kendisi için büyük bir fedakarlık» olarak niteliyor. «Daha kötü olmaması için» başbakanlığı kabul ettiğini söylüyor. Yani Erim, «Cumhuriyetin selameti için imparatorluğunu ilan» eden Napolyon gibi, Anayasa'nın selameti için Anayasa ihlalcileriyle işbirliğini kabul etmiştir.

Erim, başbakanlığı kabul etmekle, ne kadar da isabetli davrandığını kanıtlamak için «daha kötüsünü engellediklerini» söylüyor. Daha kötüsü dediği Meclislerin kapanmasıdır. 12 Mart süresince dışardan önerilenleri (hükümetler dahil) onaylamaktan başka bir şey yapmamış olan Meclislerin kapanmasını engellemiş Nihat Bey! Gerçekten de Anayasa'yı ihlal etmeyi göze aldıracak kutsal bir görev!!!

Engellemek için ne yaptınız Bay Erim diye soralım ve yine biz cevaplayalım: Komutanlar ne dediyse onu; Anayasa değişiklikleri, Balyoz hareketleri, vb...

12 Mart başbakanı bizzat kendisi söylüyor «sıkıyönetim ilan edildiği zaman (...) çok yetkiler sıkıyönetim idaresine geçer. Sıkıyönetim Komutanları bölgesel Başbakan durumuna geçerler...» Acaba kendileri Ankara Sıkıyönetim Komutanının yanında neci oluyorlardı?

Gerçekten herkesin yapamıyacağı çok büyük bir fedakarlık.

TUSTAV